

NAJ BOMO UČITELJI TISTI

Naj bomo učitelji tisti,
ki otrokom predavamo.

Naj bomo učitelji tisi,
ki otroke poslušamo.

Naj bomo učitelji tisti,
ki otroke zabavamo.

Naj bomo učitelji tisti,
ki otroke mirimo.

Naj bomo učitelji tisti,
ki jim razlagamo.

Naj bomo učitelji tisti,
ki jim prisluhnemo.

Naj bomo učitelji tisti,
ki jih nasmejemo.

Naj bomo učitelji tisti,
ki jih pomirjamo.

Naj bomo učitelji tisti,
ki počnemo vse to.

Naj bomo učitelji tisti,
ki se zavzemamo za to.

Naj bomo učitelji tisti,
ki nam je mar za to.

Naj bomo učitelji tisti,
ki želimo nazaj si vse to.

Ali...

nas...

počasi...

tehnologija...

res nadomestila bo.

MATEJ FEFER, UČITELJ ŠPORTA

BOMO LAHKO OTROKOM ODPUSTILI?

Nekaj si moramo priznati mi, učitelji.

Bomo lahko otrokom odpustili,
da se česa ne bodo naučili?
Ali tako zelo pomembno je,
da vsa snov predela se?

Smo učitelji z veliko
ali malo začetnico?

Sedaj je tudi čas,
da prevetri se učni plan.
Kaj pomembno je in kaj ne,
naj že enkrat doreče se.

Ker ne živimo še v Matrici,
kjer ta možnost je,
da se znanje nam v možgane,
naloži kar preko »čudodelne tehnike«.

Bomo to res zmogli?
Bomo to res naredili?
Bomo kakšno neznanje
otrokom odpustili?

Ali bomo,
ko se spet vrnejo nazaj,
planili na njih
in jih na koščke raztrgali?

MATEJ FEFER, UČITELJ ŠPORTA

ŠOLA NA DALJAVO

V šoli na daljavi,
se otroci od doma šolajo.
Vsak dan ZOOM-at hodijo,
zasloni ves čas jih učijo.

V šoli na daljavi,
otroci vse že znajo.
Se »mutajo«, priklapljajo,
ozadja si urejajo.

V šoli na daljavi
ni treba ves čas poslušat.
Učitelju v »chat« napišeš le,
da ti vse »zamrznl« je.

V šolo na daljavo,
se lahko zaspi.
Saj imaš izgovor pravi,
da povezave ni.

V šolo na daljavo,
lahko prideš na pol nag.
Te ne bo nihče okaral,
če ne boš nosil hlač.

Za šolo na daljavo,
tudi frizura ni potrebna.
Če te kdo vpraša,
ti pač kamera ne dela.

V šoli na daljavi,
se lahko med poukom igrice igra.
Učitelj pač ne vidi,
kaj na ekranu se otrokom predvaja.

V šoli na daljavi,
marsikaj se da.
Poslušati, prepisovati,
za oceno odgovarjati.

A šola na daljavo
ni za pod vsako streho.
Nekje se z igricami igrajo,
drugje pesti »igrajo«.

Nekje so stiske take,
kot v filmih jih vrtijo.

Ponekod pa ZOOM-ati ne morejo,
saj sploh interneta nimajo.

Za zaslone in od doma,
nismo si enaki.
Soba, kuhinja, celo hodnik,
so učilnica postali.

Nekje več bratov in sester je,
si ves čas menjajo kamere.
Nekje le en računalnik imajo,
delijo si ga kakor vejo in znajo.

Važno le, da po Ustavi,
je za vse enako.
Da »hodimo« v takšno
šolo na daljavo.

V šoli na daljavi,
prijatelji niso resnični.
Sicer obstajajo,
a se za vso tehnologijo skrivajo.

V šoli na daljavi,
se učitelji borimo,
da otrokom še pripravimo,
kar je zanimivo.

Boli nas že glava,
nas pečejo oči.
Šola na daljavo ni več to,
kar smo si mislili.

V taki šoli na daljavi,
nismo več vsi pravi.
Nekateri več ne morejo,
se z depresijo »družijo«.

V tako šolo na daljavo
ne želimo hoditi več.
Dovolj imamo druženja z zaslone,
naj grede ekrani preč!

Trije meseci so že,
odkar smo doma ostali.

V šoli na daljavi
sedaj zdržijo le še ekrani.

MATEJ FEFER, UČITELJ ŠPORTA

KNJIŽNICA

Knjižnica je tu čez cesto,
tam se zbira celo mesto.
Včasih pridem tudi jaz
in preberem kaj na glas.
Poslušaj me majhen kuža,
zunaj ga čaka mokra luža.
Potem skočiva v njo
in nama je lepo.
Ko doma berem knjigo,
mama reče: Naredi si figo!
LUCIJA BRENČIČ, 3. R

KNJIŽNICA

V knjižnici vsi smo zbrani,
v vrsto smo nabrani.
Knjige si sposojamo
ali pa jih vračamo.
V knjižnici vedno tiho smo,
drugače nas okregajo.
Knjižničarka knjige zлага,
da ne nastane ji navlaka.
Knjižnica prečuden kraj,
kamor pridem spet nazaj.
TEJA PIVK, 3. R

MORJE SKRIVNOSTI

Tisto morje je že od nekdaj stalo,
se mnogo ga ljudi je balo,
v globinah je skrivnosti skrival,
jih vsakemu močno prikrival.

Imel mnogo lepih je imen,
mного zgodb je o njem krožilo,
a le ena tista prava,
ki že od nekdaj vsem je znana.

Nekoč, ko na svetu prvič je snežilo,
je z ledom morje to prekrilo,
vodo njegovo uročilo,
lasten um ji podarilo.

Zraven morja deklica je živila,
ki skrivnost veliko je imela,
ko neke noči na obali je sedela,
pa voda ji rešitev je zapela.

»Če do jutra na obali boš bedela,
lahko tvojo skrivnost v globine bom vzela,
za vedno jo bom dobro skrila,
nikdar nikomur je razkrila.«

Deklica v ponudbo je privolila,
do jutra ne zaspati se trudila,
in zjutraj skrivnost je težo izgubila,
v vodo morja se prelila.

Od takrat morje že mnogo je skrivnosti skrilo,
jih v globino potopilo,
z njimi se polnilo, širilo, globilo,
in ime Morje skrivnosti si s tem pridobilo.

Če torej najdeš morje to,
in imaš skrivnost, ki te teži,
izziv opravi, ni težko,
in pozabi vse skrbi.

IZA ZRNEC, 7. R

DOLGOČASNI DENVI

Takšni so današnji časi,
da je zima tudi v naši vasi.
Zunaj je sneg in zelo mrzlo,
vendar bo bolje šele, ko bo toplo.
Tudi živalim je dolgčas,
in komaj čakajo, da pride pomlad v našo vas.

DOMINIK GRUNT, 5. R

SNEG

Zunaj sneži in
meni se ven mudi.
Jaz pa pred zvezki sedim
in zelo trpim.
Črke, številke plešejo mi.
Mami pa pravi:
»Daj, zberi se že ti!«

Zberem še zadnje moči in nalogo napišem en, dva, tri.

Še preden se prižgejo javne luči,
si nataknem smuči
in se poženem v sneg,
v zadnji breg.

Zvečer pa izmučen v postelji ležim
in prav hitro zaspim.

FILIP JEREB, 5. R

GOZD

Gozd je lep,
gozd je čist,
vsepovsod odkrit.

V njem živijo živalice,
ki jedo gozdne sadeže.

Mimo rad priteče jež,
ki navdušen je zares.

Mimo šla je še lisica,
saj prav zvita je tatica.

Skupaj sta odšla nazaj
po gozdni poti v njihov raj.

V domu zdaj lepo ležita
in se prav lepo smejeta.
NADJA KOGOVŠEK, 5. R

MEDVEDJE DOGODIVŠČINE

Sneg pobelil travnike,
sem in tja še rožice.

Mimo šel je mali medo
in spotaknil se ob skledo.

Skleda bila je polna meda
in oblila malega medveda.

Mlaskal je na ves svoj glas,

da se slišalo v deveto vas.

S polnim trebuhom odbrundal nazaj je v jamo,
kjer postlal si je s svežo slamo.

Vesel potonil je v zimsko spanje
in zazibal se v pomladne sanje.

NADJA KOGOVŠEK, 5. R

POMLAD

Ko pomlad se je začela,
ptica z juga priletela,
zvonček jo lepo pozdravi,
ko iz zemlje se trobentica pojavi.
Tudi ona jo pozdravi
in ko svoje lepe cvetove predstavi,
se jim pridruži še čebela,
ki je kratko pesem zapela.
Ko so se zbrali še ostali,
so v cvetočem raju zaplesali
in medtem ko jih je obdajal zeleni gozd
voščili so si srečno pomlad.

NIKA DOLINAR, 5. R

DRUŽINA

Moja družina
ni le sama toplina.
V njej so tudi nimeri
in zloglasni prepiri.

Družina ti vedno stoji ob strani
tudi tisti, ki jih ni več med nami.
Družina te bo imela vedno rada
in nikdar pustila do strada.

Mami in ati ti vedno pripravila bosta obrok,
od tako lepih stvarih mi gre kar na jok.
Brat ali sestra ali tudi oboje
te vedno spravita v smeh tudi od dolge hoje.

NUŠA DRAŠLER, 5. R

ROK

Jaz sem Rok
in to je moje ime.
Nikoli več ne sanjam,
sam še hodim tam, kjer gre.
Kmalu bo tri mesece, odkar šolam se na daljavo
in imam vsega polno glavo.
Tko, ko dans, modern je postal
s prjatli vidim se online.
Mislim, da bo vsega tega konec
šele, ko bo za zimo zazvonil zvonec.

ROK SODJA, 5. R

ŠOLA

V šoli je treba sedeti,
zvezke odpreti in svinčnike vzeti.
Učiteljica gleda z velikimi očmi,
da niti enega učenca ne izpusti.
Pred tablo stoji,
jo gledajo vsi,
snov prikazuje,
zdaj gleda še huje.

Domača naloga je prava nadloga,
na stolu sedim in se učim.

Vsak dan hitim,
da ne zamudim.
Najtežje se od prijateljev poslovim.

STAŠA LUTMAN, 5. R

MALA KUCHARICA

Metka baletka mlada je dama,
kuhala je že kar sama.
Juho je nalila v dva lonca
brez konca.
Očka je gledal in rekel: »Madonca!«

Malica mala za Metko je vse.
Velika mineštra in majhen pire.
Na koncu je lonec, nagajivi gospod,
Metki baletki padel iz rok.

STAŠA LUTMAN, 5. R

LETNI ČASI

Zunaj pada sneg,
jutri bel bo cel breg,
otroci bodo vsi veseli,
se sankat in smučat hiteli.

Zvončki, trobentice,
vijolice zlatice,
da je pomlad prišla,
pojejo že ptice.

Že poletje je pred vrati,
šolskega leta konec je,
sonce je začelo močno sijati,
s taborniki gremo se igrati.

Prvi dan šole se približuje
in jesen napoveduje.
Listje pada dol z dreves,
mi pa hitro skok vmes.

ZOJA ŽUST, 5. R

VETER

Veter piha prek poljan,
ves zasanjan in zaspan,
piha tja v tople kraje,
saj sonce ima od mraza raje.

Čez morje veter zdaj hiti,
še bolj na jug se mu mudi,
morda bo v Afriko odšel,
nikdar več nazaj prišel.

Sonce doli v Afriki,
pa na hladno si želi,
gor na sever bo odšlo,
nikdar več nazaj prišlo.

Srečata se zdaj oba,
stara ta prijatelja,
sonce zdaj na sever hiti,
a veter si na jug želi.

Tako zdaj v Afriki bo mraz,
na severu poletni čas,
in če to se res zgodi,
spomnimo na to zgodbo se vsi.

IZA ZRNEC, 7. R

ROŽA

Roža vzklije, ko sonce posije,
se zagleda v dan,
njen pogled je zaspan,
a vseeno nasmejan.

Ko rosa jo prekrije,
v njej se hitro umije,
veter posuši jo,
zdaj cvetovi ji dišijo.

Kmalu pride čebelica mala,
roža se ure z njo pogovarja,
čebelica vedno govori ji o svetu,
a roža njej, kako je na tleh na tem planetu.

Ko mala čebelica končno odleti,
roža se malo v sonce zastrmi,
kako bi bilo če bi poletela v nebo,
ves velik svet bi ležal pod njo.

O tem roža je vedno sanjala,
a leteti vseeno nikoli ni znala,
dvigniti se z Zemlje in razpeti peruti,
v modro nebo veselo zapluti.

Sonce zašlo in ona zaspala,
sanjala, sanjala, da leteti je znala,
odletela v vesolje na Mars in naprej,
uživala kot še nikoli poprej.

Spoznala ljudi in se govoriti učila,
obiskala Ljubljano in Triglav osvojila,
hodila po svetu tako je kot drugi,
končno razprla je svoje peruti.

A žal se je roža tudi zbudila,
spet v svoj povprečen dan se prebudila,
sprijaznila se, da leteti ne zna,
njen dom vedno bodo le tla.

Sanjala pa je še vedno vesela,
ker vedela je, da bo spet odletela,
v Paris, na Kitajsko, mogoče še kam,
vedno je v sanjah bila daleč stran.

O svetu se je že veliko naučila,
čebelici vedno o sanjah govorila,
morda pa nekoč in čisto zares,
odletela bo v svet poln čudes.

IZA ZRNEC, 7. R

SANJE

Na temni strani Lune
tovarna sanj leži,
tam je že od nekdanj,
od začetka naših dni.

V njej so sanj-možicljji,
ki sanje ustvarjajo,
pišejo, rišejo čisto vse,
kar si zamislijo.

Ideje delijo na dve strani,
za pridne in poredne ljudi,
pridne tam čaka pravi raj,
poredne pa nočne prikazni in črn tollovaj.

Dokončane sanje naložijo na vagone,
in ekspresni vlak jih pripelje do nas,
med ljudi jih razdelijo sanj-dostavljavci,
hitro in tiho pridejo prav v vsako vas.

Vsako noč se to ponovi
in tako je že mnogo dni,
da ponoči se potopimo v svet domišljije,
da vse naše skrbi prekrije.

Če res si želiš in v to res verjameš,
morda sanj-možicelj te obišče nekoč,
odpelje s seboj na temno stran Lune,

da doživiš pravo sanjsko noč.

IZA ZRNEC, 7. R

IVAN CANKAR

Cankar literarni je junak,
ki pozna ga prav vsak.
Njegovi brki so kosmati,
dobre zgodbe zna kovati.

Pisatelj naš Na klanecu je živel,
dokler dom ni mu pogorel.
Po Vrhniki se je sem in tja selil,
potem na Dunaju in še v Ljubljani bil.

Njegove so povesti znane,
ustvaril pa je še romane.
Pesmi in drame je napisal
in prav tako lepo je risal.

Po mami in kavi ga vsak pozna,
če o njem kaj pojma ima.
Suhe hruške so meni najbolj všeč,
ostalo pa je čudna reč.

EVA TERPIN, 7. R

ŠOLA

Cajt je za šolo na daljavo,
učitelji se primejo za glavo.
Spet luknje so v znanju,
spet težave pri ocenjevanju.

O, Arnes ne deluje,
doma internet crkuje,
sestra računalnik potrebuje,
pes pa na sprehod namiguje.

Vsi smo spoštovali navodila
in gledali večerna poročila,
OstaniZdrav si naložili
in kup papirjev za na pot izpolnili.

In zdaj torbe bomo napolnili,
v klopi nazaj se zapodili,

testi, spraševanja, ocenjevanja,
vsi se veselimo znanja.

Dokler cepiva ne bodo razvili,
zunaj maske bomo vsi nosili,
doma se zadrževali
in si roke razkuževali.

JAKOB JERMAN, 7. R

PREŠEREN

V Ribičevi hiši v Vrbi
je bil začetek njegove slavne poti,
navdih za kasnejše rodove,
začetek pesniške dobe nove.

Ko je malo zrasel,
je krave pri stricu pasel.
Mama se je vedno pritoževala:
prehitro sem ga iz rok dala.
Malo se je šolal v Ribnici,
malo v Ljubljani,
malo pa na avstrijski strani,
kjer doktor prava je postal.

Ko vrnil se je v Ljubljano,
nastalo je razmerje z Ano.
A ljubezen do nje
ni bila močna kot do Primičeve Julije.

Čop mu nasvete je dajal,
da vse boljše pesmi je pisal.
Nekatere je Juliji posvetil,
nekatero pa Čopu,
ki je prehitro preminil.

Zadnja leta je v Kranju živel,
kjer je na smrt zbolel.
Pred smrtjo je še pesniško zbirko izdal,
Poezije jo je poimenoval.

Na koncu je še svoje otroke priznal
in jim svoje imetje dal.
Po smrti je slaven postal,
vsak Slovenec je njegove pesmi spoznal.

IVANA KRAMARIČ, 8. R

BARVE JESENI

Spominjam se sprehajanja po prelepih gozdovih,
a konec oktobra meseca, opazim meni prav posebna drevesa,
ki so imela prečudovit pridih,
pridih, ki ga je pričarala barva, barva jeseni.
Ta prečudovita barva mi prežene vse slabosti,
od samote in žalosti, od stresa in pretresa
in hladen veter in dež sta zaradi topline prav topla,
ob tem pa gozd pričara, zapolni in izpopolni,
da postane kot biser na najprestižnejši kroni.

AJDA JELOVŠEK, 8. R

O, VRHNIKA ...

O, Vrhnika, preljubi rojstni kraj si ti,
pod Ljubljanskim vrhom tvoje hiše so,
na drugi strani dviga Planina se,
kjer velik stolp leseni vzpenja se.

O, Vrhnika, ti mesto moje lepo,
tu družba moja skupaj se dobiva,
da dnevi so bolj lepi in prijetni ,
tu skupaj smo otroci srečni, varni.

Pod skalo v Močilniku izvira
ta tiha reka s sedmimi imeni,
ki hitro stran se vije v Ljubljano.

Na hribčku cerkvica stoji v tišini,
pod njo prav sredi mesta kip sameva
tu Cankar vsak dan zamišljeno nas gleda.

LEJLA MURANOVIĆ, 8. R

SLEPA ČEBELA

Nekoč je živila slepa čebela,
bila je nesrečna, ker letat ni smela.

So sestre ji djale: Mmm, kako dober je med.
Vsak dan ga pijemo, ko gremo iz cveta na cvet.

Ne skrbi, le sprosti se sestrica mala.
Boš videla, da prinesle ti bomo očala.

In odšle so k okulistu,
ki ima prodajalno na zelenem listu.

LEV CAPUDER, 5. R

SMUČARJI

Ko začne se zima,
smo na vrsti mi.

Ko na postajo pridemo,
začnemo delati
CIK, CAK, CIK, CAK,
levo,
desno,
gor in dol!

Pa začnemo delati
CIK, CAK, CIK, CAK,
levo,
desno,
gor in dol,
čez rdečo črto!

Le uganite, kdo smo mi.
Mi smo strašni smučarji!

AŽBE TEŠAR, 5. R

ŽIVALI NA TERASI

Doma na terasi
se me še mravlja ustraši.

Sosedova Pija
je vedno na straži.
Laja vsepovprek,
da se zmede še ubogi krtek.

Včasih vidim tudi slepca,
a ga zmoti že moja senca.
Hitro se odmakne,
da ga v roke ne dobijo srake.

Zvečer se pritihotapijo netopirji,
a jih odženejo kosovirji.

JAJA SAGRKOVIČ, 5. R

ŽIVALSKA RIMA RAJA

V mestu Zvonec Lonec
se je odvijala parada
marmelada.

Prišli so: kača frača,
opica jokica,
osa bosa,
mačka račka,
gluha muha,
kos bos,
čebela zardela,
zajec glodalec,
krokodil, ki je pil reko Nil,
ter vrana nažgana
in njen mož Vranec pijanec.

Vsi skupaj so peli,
kako je Luka postal kljuka.

Pridružil se jim je še pav,
ki je v marmeladi ves čas samo spal.
Prišla je še mačka Mima
in ta itak ves čas sam kima,
da je vse skupaj ena rima.

VITA NOVAK, 5. R

NOVOLETNA ZABAVA

Mačka prišla na zabavo
in pojedla vso salamo.
Potlej prišel je falot
in je padel v en sod.

Ko pa prišla je kraljica,
zginila je že cela pica.
Bik sopiha, ker ni pice,
kajti take so pravice.

Toda prileteli sta dve ptici
in prinesli dve pici.
Ko pojedli so, vsi
srečni so bili.

NIKOLA BAKIĆ, 5. R

LADJA

Brez mornarja ladje lebdijo.
Tonejo, tonejo tiho na dno.
Kmalu pot jim preprečijo skale.
Ladje ostanejo sredi morja potopljene.
A kmalu pridirja en potapljač.
Nato še dva, trije ...
In jih je kmalu deset.
Čez kakšen dan ali dva,
že iščejo zlomljene koščke.
Kmalu pride deseti dan.
Zdaj ladja pozira v čudovitem muzeju.
Vsak se pred njo ustavi
in jo gleda ..., gleda in gleda,
dokler ne zaspi.

ELA KOGOVŠEK, 5. R

PREHRANJEVALNA VERIGA

Zajec glodalec bo pojedel zrelo solato,
zajčka glodalčka bo pojedla lisica tatica,
lisico tatico bo pojedel orel,
ki je včeraj zbolel.
Zdaj so na vrsti mikroorganizmi.
Zrela solata,
zajec glodalec,
lisica tatica
in orel, ki je včeraj zbolel,
so postali zemlja.

ELA KOGOVŠEK, 5. R

ŽIVIN ZOB

Moja lepa sestrice Živa,
je danes končno zob izgubila.

Vsa družina je komaj čakala,
da Živa bo brez zobka ostala.

Živa je zobek pod vzglavnik dala,
da bi jo ponoči miška obiskala.

Ko se je Živa zjutraj zbudila,
se je zraven zobka nagrada svetila.

Pri kosilu ima Živa nekaj težav,
saj novi zobek še ni pognal.

Sedaj ima Živa čudovit nasmeh,
ki ga od daleč občuduje ves svet.

NIKA PETROVČIČ, 5. R

ZIMSKI DAN

Sneg že pada, vidim ga!
Brž se oblečem in se odpravim ven.
Hitro začnem delati snežaka našega veliiikega junaka.
Kmalu pridejo še drugi, ki živijo tam, ob strugi.
Seveda, prijatelji so to!

Kepamo, sankamo in namakamo se v snegu.
Zdaj že delamo iglu, ki ga pomaga delati tudi kuža Lulu.
Izkopal nam je luknjo in skočili smo vanjo.
Zdaj pa smo vsi mokri do kosti in domov se nam mudi!

Že smo vsi telebani zbrani in se kepamo naprej.
Šele zdaj se začenja zabava prava, saj smo skupaj vsi, juhej!
Kmalu se že kepamo in kotalimo po travniku.
Res se zabavamo čisto vsi, ki tukaj smo zdaj bili.

Ta zabava res je prava in že tam stoji snežena krava.
Zatem sledita še snežni konj in sneženi slon.
Hitro to postane snežni živalski vrt, v katerem je tudi krt.
Še malo poklepetamo, potem pa odskakljamo vsak v svojo smer.

ULA BARETIĆ, 5. R

KRANJSKA ČEBELA

Čebela debela je zardela,
nabira med zaradi jela,
leta od cveta do cveta,
leta in leta in
rada s krili opleta.

Če jo vidiš, beži stran,
saj piči te lahko
vsak dan.

Tudi mi imamo svojo
majhno in debelo
kranjsko čebelo.
MARK MIKLAVČIČ, 5. R

ZAGATA

Res bo kmalu konec zime,
mi že iščemo rime.
Govorimo o sočutju,
jaz bi raje o sesutju.
In o dobri higieni
zdajle piše slavni genij.

Kaj kmalu nas opozori zvonec,
da pouka res je konec.
Vsi hitimo skozi vrata,
a doma je res zagata:
JE NA MIZI LE SOLATA.
Notri je muha,
a je mama za to gluha.
Verjetno bi bila manj stroga,
če bi notri bila stonoga.

Mama pa kriči na brata:
Len sršen! Falot!
Pojedel si ves kompot!

Kasneje pa smo šli na piknik,
ki ga je priredil hišnik.
NEŽA JURJEVČIČ, 5. R

OH, KORONA ...

Korona brez doma
prestrašila je ves svet.
Korona brez doma
okužila nas je spet.
Zdaj učitelji so naši starši,
drugi ljudje pa samevajo doma.
Ko že mislimo, da konec je,
pride takoj še en val,
ki nas z virusom je spet opral.
Ko pa ponekod cepivo naredijo,

to sporočijo,
da sliši cel svet.

PIKA STELA NAGODE, 5. R

TISTO POLETJE

Še en običajen dan tega poletja. Sonce pripeka, da je še v senci obupno in vse je le čisti dolgčas. Vsi prijatelji so na morju, medtem ko jaz sama sedim na robu praznega igrišča. Pa ne, da je to nekaj novega. Čisto vsako poletje je tako. Morje sem videla le enkrat, pa še tega se komaj spomnim.

Starši delajo v nekem podjetju v mestu in tako kot celo leto, jih tudi poleti do večera ni domov. Šef jim ne da nič dopusta in zato ne hodimo na počitnice. Niti nobene družbe nimam! Kako si želim, da bi bilo to leto kaj drugače in bom po počitnicah, ko se vrnem v šolo, v 9. razred, tudi jaz lahko rekla, da sem bila na morju. Tako sem se smilila sama sebi in nisem pričakovala, da bo to poletje res še kako drugačno.

Ko sem, tako kot vsak dan, sedela na robu igrišča, sem na ulici zagledala fanta svojih let. Imel je svetle lase, oblečen je bil v belo kratko majico in strgane hlače, v rokah pa je držal nogometno žogo.

»Hej!« sem zaklicala in nisem mogla verjeti, da se je na igrišču sploh nekdo prikazal. Fant se je ozrl naokrog in me zagledal, kako mu maham z roba igrišča ter se mi približal.

»Živijo, jaz sem Mateja, kdo si pa ti? Sem mislila, da so vsi na počitnicah,« sem rekla in si ogledovala fanta pred sabo.

Zapletla sva se v pogovor in izvedela sem, da je fantu ime Gašper in tudi njegovi starši delajo v podjetju sredi mesta. Menda je v mestu celo več takih otrok! Sklenila sva, da greva koga poiskat. Kar skakala bi od veselja. Morda pa to poletje le ne bo tako slabo!

Odpravila sva se v blokovsko naselje proti robu mesta. Tam sva kmalu našla skupino štirih otrok, ki so igrali košarko. Povabili so naju zraven in odigrali smo več tekem, med tem pa smo se predstavili eden drugemu. Spoznala sem Zojo in njenega brata Marka, ki hodi v isti razred kakor Gašper. Oba sta imela temne lase in temno zelene oči. Bila sta malce nižje rasti in res sta si bila zelo podobna. Tu pa sta bila še Tim in Jana, ki sta živela na drugem koncu mesta. Tudi njihovi starši so bili zaposleni v podjetju.

Igrali smo, dokler se ni spustil mrak. Nato sta morala Tim in Jana domov, ostali pa smo se odločili, da gremo na sladoled.

Usedli smo se pred bližnjo slaščičarno in lizali vsak svoj sladoled. »Ali kaj pogrešate morje?« sem jih vprašala. Momljaje so mi odvrnili, da zelo. Vsi smo se strinjali, da ni pošteno, da ne moremo hoditi na morje.

»Že vem!« je takrat vzkliknila Zoja. »Kaj, če bi pobegnili? Naših staršev tako po cele dneve ni doma in ko bi ugotovili, da nas ni, bi lahko bili že na morju! Da jih ne bo skrbelo, jim lahko pustimo sporočilo, kje smo. Ampak pred odhodom jim ne smemo povedati, ker nam tako zagotovo ne bodo pustili oditi. Kaj pravite?« je rekla z navdušenjem v glasu. Gašper, Mark in jaz smo z odprtimi usti strmeli vanjo, nato pa enoglasno zavpili: »Ja!«

Tako se je naša nova skupina prijateljev odločila, da se čez dva dni odpravimo na morje, takoj ko naši starši odidejo v službo. Ampak do takrat mora to ostati skrivnost. Polni pričakovanj smo se odpravili proti domu in se med bloki poslovili.

Naslednji dan smo že pakirali. V torbe smo zmetali nekaj oblačil, kopalke, brisače in denar. Nismo pozabili vzeti še osebnih dokumentov, če bi jih kje potrebovali.

Popoldne smo se spet dobili na igrišču. Timu in Jani smo razložili svoj načrt, a sta rekla, da ne bosta šla z nami. Vseeno sta prisegla, da nas ne bosta izdala.

Ker je bil že čas za kosilo, smo šli skupaj na pico. Preostanek dneva smo nato spet preživel na igrišču. Zvečer, ko smo sedeli na trati ob igrišču, smo se spet začeli pogovarjati o pobegu. Napisali smo tudi sporočila za starše. Odločili smo se, da se bodo na morje odpravili z avtobusom.

Zjutraj smo takoj, ko so starši odšli, pobrali torbe, na mizo položili listek in stekli na avtobusno postajo. Ko smo čakali na avtobus, smo pohiteli še v trgovino po nekaj hrane. To bi moralo zadostovati za pot do morja.

Čez pol ure smo že sedeli na avtobusu. Med potjo smo opazovali pokrajino in komaj čakali, da bomo uzrli morje. Tja bi morali priti v nekaj urah. Na avtobusu smo igrali karte, ki jih je imel s seboj Gašper.

Čez približno dve uri smo v daljavi prvič zagledali morje. Bili smo očarani nad prostrano modro gladino in do konca poti smo se pogovarjali le še o tem.

Avtobus je ustavil pri pristanišču. Ker je bila to zadnja postaja, smo izstopili in se razgledali naokrog. Stopili smo do trgovinice s spominki, ki je stala zraven pristanišča. Na steni je visel velik oglas za potovanje na bližnji otok. Slike so prikazovala lepe plaže in fensi hotele. Cena potovanja je bila res izjemno nizka!

»Kaj če bi šli sem?« sem predlagala in se ozrla po prijateljih. »Zakaj pa ne? Izkoristimo priložnost, če smo že tukaj. Mogoče je ne bomo imeli nikoli več. In pa cena je res dobra!« je bil Mark takoj za. Tako smo kar stopili v trgovinico in kupili štiri karte za manjšo ladjico, ki naj bi že čez približno četrto ure odpeljala. »Uh, pohiteti moramo, če mislimo ujeti ladjo!« je rekel Gašper in že smo se pognali iz trgovinice. Tekli smo prek pristanišča in ravno pravi čas prispeli do ladje. Varnostniku smo pokazali karte in se povzpeli na krov.

Na ladji smo bili približno tri četrt ure. Zaradi valov mi je bilo malo slabo, ampak sem se kmalu privadila. Pojedli smo še hrano, ki nam je ostala in odigrali še nekaj partij kart.

Pristanišče na otočku je bilo veliko manjše kot v mestu in takoj, ko je ladja ustavila, smo se izkrcali. Kar takoj smo se odpravili raziskat otok.

Zapletli smo se v pogovor z dvema mladima turistoma, ki sta navdušeno pripovedovala.

»Otok poln hotelov, pa urejenih in čistih ljudi. Takšnih, ki se čez dan kopamo na hotelskih bazenih, zvečer pa ga v fensi cunjah pičimo na žur v mesto.« Bili so drugačni od nas.

Sedeli smo na vročem pesku in hiteli še z zadnjimi grizljaji malice. Nato smo se v kopalkah zapodili v morje. V vodi smo čofotali, se tunkali in se lovili dobre tri ure, dokler se ni spustil mrak. Nato smo utrujeni popadali po brisačah. Počasi smo se le oblekli in se odpravili v mesto. Vedeli smo, da so naši starši zdaj zagotovo že doma in vedo, da smo pobegnili na morje.

V mestu je bilo zvečer veliko bolj živahno in na ulicah se je gnetlo ljudi. Usedli smo se pred picerijo in uživali v tem vrvežu. Nato smo med množico zagledali znano postavo. Po ulici se je zibal šef naših staršev! Vsi smo kar poskočili. Medtem ko naši starši ne dobijo niti malo dopusta, njihov šef uživa na morju?! Stekli smo do njega in se jezno ustavili pred njim.

»Kako ste lahko taki?! Naši starši po cele dneve delajo, medtem ko vi pobirate denar in uživate na morju!« smo jezno vpili nanj. Šef nas je najprej gledal jezno, nato pa vse bolj umirjeno. »Prav. Če povem po pravici, bi moral res tudi sam delati, ampak kaj, ko so vsi prijatelji na morju in uživajo! Tudi jaz si zaslužim to!« se je branil. »Ampak ali mislite, da se mi in naši starši ne počutimo tako? Jaz sem morje danes videl prvič!« je bil jezen Gašper. Šef nas je gledal in opazil, da ga pravzaprav spominjamo nanj. Ko je bil majhen, je bil prav takšen.

»Prav. Res bi bilo pravično, če bi vašim staršem dal dopust. Dobri delavci so in tudi vi si zaslužite počitnice,« nam je rekel in se nam prijazno nasmehnil. Nismo si mislili, da bo šlo

tako zlahka. Takoj smo se odločili, da pokličemo starše. Šef nam je z veseljem posodil telefon. Najprej smo poklicali Zojine in Markove starše. Pri njih so bili tudi moji in Gašperjevi starši. Vsi so si oddahnili, ko so slišali, da smo vsi živi in zdravi. Ko smo jim povedali za srečanje z njihovim šefom, smo se dogovorili, da bodo vsi prišli na otok, kjer bomo preživeli konec tedna.

Starši so takoj spakirali, nato pa so se odpeljali do pristanišča. Na otoku so bili še pred polnočjo. Skočili smo jim v objem in jim hiteli pripovedovat, kaj smo doživeli.

Šef nas je opazoval in vedel, da je bilo prav, kar je storil. To poletje je bilo res drugačno. Bilo je res super in upam, da bodo tudi naslednja taka.

IZA ZRNEC, 7. R

POČITNICE NA OTOKU

Bilo je poletje in nastopile so poletne počitnice. Vsi smo se jih zelo veselili. Z družino smo se že nekaj let nameravali odpraviti na kakšen otok in tam preživeti čas počitnic, a nam do tega poletja še ni uspelo. Prejšnje leto si je moj bratec zlomil roko, še eno leto nazaj pa je bila čez počitnice sestra bolna in tako smo počitnice na otoku prestavili na letošnje leto.

Mama je že pred nekaj tedni rezervirala hotelsko sobo na otoku, za katerega je vsa družina prvič slišala in komaj smo čakali, da se lahko odpravimo tja. Spakirali smo vse stvari, za katere smo predvidevali, da jih bomo potrebovali in vsega skupaj je bilo res veliko. Tako smo bili pripravljeni, da bomo naslednji dan odšli na pot.

Zjutraj sem se zbudila brez težav, se oblekla in si pripravila ročno prtljago. Pojedli smo še zajtrk in napočil je čas, da se odpravimo na počitnice. Usedli smo se v avto in se odpeljali do letališča. Najprej smo oddali svoje kovčke in odšli na varnostni pregled. Na naš let smo morali počakati še slabo uro in tako smo se odločili, da si ogledamo izložbe in za vsakega kupimo eno malenkost. Mama in sestra sta si izbrali vsaka svoj parfum, oče kravato, bratec plišastega medvedka, jaz pa obesek za ključke. Ostalo nam je še nekaj časa, zato smo posedali, kmalu pa smo se vkrcali na letalo.

Let je bil dolg in veseli smo bili, ko smo lahko pristali. Odšli smo po naše kovčke in za tem do pristanišča, kjer smo morali počakati na trajekt. S trajektom smo se peljali približno eno uro. Gledali smo ptice in pojedli sendviče, ki smo jih imeli sabo za malico. Po dolgi poti smo le prispeli na otok. Odpravili smo se do hotela in nato do naše sobe. Bilo je pozno in želeli smo se odpočiti.

Naslednje jutro smo se zbudili, odšli na zajtrk in se odločili, da malo raziščemo okolico. Otok nam je bil zelo všeč. Na njem je bilo veliko hotelov in vsak je bil drugačen ter po svoje zanimiv, a vsej družini je bil najboljši ravno naš. Velikokrat smo odšli na hotelske bazene, v njih preživeli veliko časa, se zabavali in spuščali po visokih ter zavutih toboganih. Do morja smo šli bolj redko, a tudi tam je bilo lepo. Veliko smo se družili z drugimi družinami in si našli kar nekaj novih prijateljev. Skupaj smo se sprehajali po otoku, gledali sončne zahode in hodili na večerne zabave. Še kako prav nam je prišlo, da smo si s sabo vzeli veliko oblačil, saj smo se tako za vsako zabavo lahko oblekli drugače. V hotelu smo imeli naročen zajtrk, kosilo in večerjo. Uživali smo v hrani, saj je bila zelo dobra in pripravili so jo na poseben način. Imeli so zelo dobre sladice. Poskusili smo tudi veliko novih sadežev. Meni je bil med vsemi najboljši kokos in seveda kokosovo mleko v njem. Pojedla sem jih zelo veliko. Enkrat sem ga celo sama uspela dobiti s palme. Mama nam je za en dan rezervirala tudi ogled koralnega grebena in bilo je prečudovito. Videli smo veliko različnih vrst koral in morskih rastlin, različne ribice in

celo želve. Odpeljali so nas tudi na ogled delfinov in dovolili so nam, da jih pobožamo. Res je bilo lepo in s težavo smo se poslovili od otoka in vsega, kar smo na njem spoznali.

Za nas so bile to najboljše počitnice, polne zanimivih stvari in lepih spominov. Otok poln hotelov, pa urejenih in čistih ljudi. Takšnih, ki se čez dan kopamo na hotelskih bazenih, zvečer pa ga v fensi cunjah pičimo na žur v mesto. Bili so drugačni od nas. A le nekateri. Ravno ta raznolikost prebivalcev in njihovih značajev ter navad nam je bila zelo všeč. Spoznali smo veliko ljudi in se z njimi tudi dobro razumeli. Obljubili smo jim, da bomo še kdaj prišli k njim na čudoviti otok. Kdo ve, mogoče že naslednje leto.

AJDA POŽAR, 7. R

SRNJAČEK BENO IN VELIKA SKRIVNOST

Blizu nekega majhnega mesta je majhen gozdiček, v katerem živi majhna družina srnic z zelo majhnimi in lepimi mladički, ki so se skotili nemalo časa nazaj. Trojčki so, en samček in dve samički. Beno, Mila in Lana. Imajo se zelo radi in se prav nič ne prepirajo. Ves dan se igrajo na snegu, ker je namreč zima. Zvečer pa se stiskajo drug ob drugem, da jim je toplo.

Ampak naša zgodba ne govori o vseh treh mladičkih, temveč samo o enem. O Benu. Beno je zelo igriv srnjaček in ima vedno veliko preveč energije. Navadno je on tisti, ki zjutraj vrže družino pokonci. Moramo pa tudi povedati, da je izven zavetja svoje družine zelo plah srnjaček. Boji se biti sam in sploh ni samozavesten. Poleg tega pa se zelo boji tudi plenilcev. Zelo rad ima svoji sestrici, čeprav je nekega dne rekel, da si želi vsaj še enega bratca.

Beno, Mila in Lana gredo vsak večer na sprehod do mesta, kjer je v nekem zelo starem in zelo velikem vodnjaku polno vode. To je njihova navada že od prvega dne, ko so se skotili.

Dva dni še manjka do božiča. Trojčki že cel teden niso odšli v mesto in ne vedo, kako izgleda, ko se bliža praznik božiča. Mesto je že čisto obžarjeno, kamorkoli pogledaš, vidiš polno pisanih lučk. V sredini tega mesteca stoji ogromna smreka s tisoči in tisoči balončkov in okraskov, na vrhu te smreke pa je velika zvezda. A oni tega ne vejo. Ne vejo, da je mestece tako lepo okrašeno. Vsak večer pa gledajo tisto zvezdo, ki je pritrjena na vrhu smreke. Niti sanja se jim ne, zakaj je tam in že nekaj časa si želijo spet v mesto k vodnjaku, a jim mama in oče ne dovolita. Družina že sedem dni vsak večer samo gleda zvezdo in trojčki ne grejo na noben sprehod več. Bojijo se. Zakaj so tam tiste lučke? Kaj počne tam tista zvezda? Zakaj so v mestnih hišicah luči pozno v noč in se ne ugasnejo, ko zaide sonce, tako kot ponavadi, temveč šele ko male srnice že spijo? Vse je tako čudno ...

Danes pa se je družina odločila, da se bo znova podala skupaj v mesto, da jih ne bo preveč strah. In so šli. Najprej po potki, ki pelje ven iz gozda, nato po široki, vijugasti makadamski cesti, dokler niso prispeli do lepega, širokega travnika, ki se razprostira do devete dežele in čez njo. Potem so šli še malo naprej in nato zavili na desno. Skoraj so bili že na cilju, ko je Beno vprašal vse ostale, zakaj mislijo, da se vse to sploh dogaja. Zvezda in luči v hišah daleč do polnoči, so mu razmrcvarile možgane. Odgovori so bili različni. Od tega, da se je ljudem zmešalo, do tega, da ima najstarejši prebivalec tega mesta rojstni dan. Seveda nihče ni odgovoril pravilno, a Beno je bil zadovoljen z vsemi odgovori.

Prispeli so. Končno! Ozrli so se na hiše, bloke, ulice, balkone, vrtove, ograje, smreke, okna in vse ostalo, kar obstaja v mestu. Vse, čisto vse je bilo živo in pisano in ... lučkasto. Vse se je svetilo, ko so na sredi mesteca zagledali ... smreko, na kateri je bila tista mogočna in velika zvezda, ki so jo vsak večer opazovali. Tiho kot miši so buljili vanjo in šele nato ugotovili, zakaj so lahko ob večerih gledali zvezdo. Pripeta je bila na visoko smreko, okrašeno s tisoči in tisoči prelepih balončkov in okraskov. Spogledali so se in se nasmehnili drug drugemu. Odkrili so,

kaj se dogaja v mestu, niso pa še odkrili, ZAKAJ se to dogaja. Beno je bil zelo vesel, da je končno spet videl mesto.

Večer je bil tik – tak mimo. Beno je pred spanjem še veliko časa gledal zvezdo. Ponoči je sanjal zelo lepe sanje, ki jih še dolgo po tem ni pozabil.

Zjutraj je poln pričakovanja vstal in se veselo igral z Milo in Lano. Ubogal je mamico in očka na prvo besedo in naredil vse, tako kot je bilo treba. Komaj je čakal na večer, ko bo lahko spet šel s sestricama v mesto gledat tisto čarobno svetlobo.

Po večerji je vprašal Milo in Lano, če bi lahko šli malo prej v mesto, da bo lahko več časa zrl v lučke, zvezdo in vse okraske na mogočni, košati smreki. Strinjali sta se, saj je bilo tudi njima lučkasto mesto bolj všeč kot ponavadi. Mama in oče sta potrdila, da lahko. »Super!« si je mislil Beno. Takoj so se odpravili. V srcu je čutil toploto, srečo in veselje.

Prišli so do mesta in najprej kar nekaj časa zrl v prelepe barve, v smreko, v okraske in lučke ... Nato je Beno počasi korakal do vodnjaka. Vode res ni bilo veliko, saj že dolgo ni deževalo. Tam naprej za hišo je bil velik travnik in ob travniku je bila zlata reka. Povabil je sestrici, naj prideta pogledat, kaj se vidi v tisti lepi reki. Kako resnično lepa podoba. Odsev lučk na lenobni gladini reke, ki se počasi vali iz mesta. Ljudje so se sprehajali gor in dol po nabrežju. Pomenkovanje, tu in tam kak glasen smeh, vrisk, krohot. Ljudje na drugem bregu so sedeli pred lokali, slišal se je vrvež, če bi napeto poslušal bi lahko izluščil tudi kako besedo. Tudi Mili in Lani je bilo zelo všeč in čutili sta enako kot Beno.

Ko so se vračali, niso mogli pozabiti lepe podobe. Ob smreki je Beno na tleh zagledal majhen hlev, v katerem so bile tri osebe, ki so se tako bleščale, da ni mogel verjeti. »Mogoče pa zaradi tega božič sploh je,« si je mislil in imel je prav. Odkril je veliko skrivnost! Božično skrivnost novega rojstva.

Tista noč je bila zelo posebna. V srcu je čutil nenavadno srečo, ki ga je obiskala še veliko naslednjih božičev.

ŠPELA MARINČIČ, 6. R